

— De igen, én Istenem... a porba tiport magyar szabadságot... és... az én édes... rég nem látott anyám!...

Az Ur most gyöngéden magához ölelte a vergődő lelket és a messzeségbe nézve mondta:

— A magyar szabadságot ne féltsd, fiam, mert arra én vigyázok. Nyugodj hát meg... Az édesanyád?... Ő pedig már régen itt van a mennyekben és vár reád... Im, nézz csak oda, kit látsz ott, az angyalok között szelíden és mosolyogva?...

Sándor remegve az angyalok felé fordította tekintetét.

— Édesanyám! — sikoltotta.

Az anyja magához szorította a drága gyermeket és könnyek között mondta:

— Igen, igen, mindent láttam, drága fiam... derék fiu és vitéz magyar kuruc voltál, teljesítetted kötelességed... De most már el nem hagyjuk egymást soha, soha, én édes, egyetlen fiam, soha...

Arató Béla.

Hangyák

Régi zsombék ősi réten,
Rég ideje jól ismérem,
S rajta elcsudálkozom;
Hogy tizedelt törpe népe,
Hogy fölérez évrül-évre
Hithirdető tavaszon.

Életüket tizedelte
Hitetlen tél irtó lelke,
S összefognak — kevesen.
Utat vésnek, tetőt vernek,
Soha-soha nem hevernek,
Épitenek csendesen.

Ősi rétet mérickskélük,
Láncot huznak, szét is mérik,
Karót vernek, — hasztalan, —
Kerítést is vonnak végül:
A zsombék csak újra épül, —
Amig igaz hangya van!

Móra István.

Lusta Bandi

Bandi nagyon lusta, aluszékony fiu. Hiába kérleli édesanyja:
— Ird meg a leckét, édes fiaeskám.

Reggel édesapja, az édesanyja s a ház minden népe sem tudja kiverni az álmot a Bandi szeméből. Valahogy aztán mégis csak kihúzzák az ágyból, de már a cipő fűzése alatt újra elalszik. Ezért aztán Bandi nap-nap után elkésik az iskolában.

Szegény édesanyja már a doktor bácsihoz is elvitte. De a jó doktor bácsi csak legyintett a kezével s ezt mondta:

— Kutyabaja sincs Bandinak! Vagyis mégis van egy nagyon nagy betegsége: halálosan lusta! Tessék minden este nyolckor lefektetni.

Bandi délután egyedül maradt otthon. Mit csinált, mit gondolt.

tok, a mi Bandink? Persze, hogy megint aludt, még hozzá éppen a számtanfüzetére borulva.

Hiába kötötte lelkére az édesanyja:

— Tanulj Bandi fiam, ird meg a leckédet szépen, akkor holnap elviszlek a cirkuszba, meg a cukrászdába is. Még ki sem tették a lábukát az ajtón, máris elaludt.

Egyszer csak, no nézd csak! a számtanírka lassan kicsúszik a Bandi könyöke alól s csodák csodája! a számok kibujnak a lapok közül, két lábra állnak, átalakulnak apró emberkéké, körülveszik az álmélkodó Bandit, majd rátelepednek a fülére, szemére orrára, körülülnek a fejébuját, belekapaszkodnak a hajába. Egy nagy pókhasu hatos meg éppen a torkára telepedett! Bandi fuldokolva kapkodott levegő után.

— Mivel büntessük meg ezt a lusta, haszontalan gyereket, — kérdezte egy tekintélyes kilences társaitól —, látjátok, már ismét elaludt a leckeírás közben!

— Szaladjunk el, fussunk el — nevetett a sovány egyes.

— Én a tanító ur noteszába bujok, a Bandi neve mögé — vihogott az ötös.

— Jaj, de jó lesz! — vigyorgott a hetes.

Csufondáros hahotába törtek ki a számok. Körültáncolták a Bandi fejét, csak éppen a kövér hatos nem mozdult a torkáról, nagy kényelmesen üldögélt ott. A többiek még énkelték is táncolás közben:

*Aki lusta, aki rest,
Nem érdemli a levest,
Ki nem írja meg a leckét,
Nem kap cukrot, se tejecskét.*

A tintatartó is beleszólt a vitába. Csak úgy fröcsköli haragjában a tintát az alvó Bandira, a szőnyegre, a fehér csipketakaró már tiszta kékes-lila folt ugys!

— Eddig mindenki megbecsült, a költők velem írták örökbecsű verseiket. Az emberek leveleiket édsanyjuknak, apjuknak, barátaiknak, akiket szeretnek, mind velem írták. Nélkülözhetetlen voltam a tudós asztalán, csak ez a tacsó gyűlöl. Nem viseli gondomat!

— Engem is állandóan rongál, — ugrott ki a toll Bandi kezéből az asztal közepére, — mert lusta, akárcsak a disznó.

Erre aztán felébredt az alvó Bandi is. Nini... a számok ott feketélték az írkában, sőt csodák csodája, a tintatartó is békésen állt a disznó asztalán.

— Jaj, de jó, hogy csak álom volt az egész! — motyogta Bandi. Azzal felkapta a tollat a földről, s szépen megcsinálta a feladatot.

Gondolhatjátok, hogy ettől a naptól kezdve csak éjjel aludt a Bandi gyermek, nappal pedig tanult szorgalmasan, mert nagyon félt, hogy ha továbbra is elhanyagolja kötelességét, újra felébrednek a számok s a nagy kövér hatos újra rátelepszik a torkára!